

Forsørgelsestjenestehjem, og paa hvis fortsatte Forsørgelse vedkommende Kommune maatte være belavet, som Følge af de nye Regler kunde blive overført til en anden Kommune til Forsørgelse.

Medens der efter, hvad alt ovenfor er udtalt, ikke er funden Anledning til at opretholde Reglen i Pl. 28de Decbr. 1827 § 1, er en til Plakatens § 2 svarende Bestemmelse optagen i Lovforslagets § 27; med Hensyn til denne bemærkes, at det allerede nu fastholdes af Administrationen, at det ved Afgjørelsen af, i hvilken Kommune en hjemløs Trængende skal forsynes, maa komme an paa, hvor Forsørgeren, hvis en saadan findes, har Ophold. Paragrafens sidste Stykke er redigeret, som foreslaaet, for at accentuere, at den der foreskrevne ekstraordinære Forsørgelsesmaade for Statskassens Regning kun vil kunne benyttes, naar en dansk Underjaat, der intet fast Forsørgelsestid har her i Landet, efter stedfunden Forhandling med udenlandske Myndigheder skal modtages til fremtidig Forsørgelse her, ikke derimod naar en Person uden saadan Forhandling indkommer hertil fra Udlandet, om end muligen som Følge af, at han er udbvist fra vedkommende fremmede Land. I sidstnævnte Tilfælde vil han være at tage under Forsørgelse efter Paragrafens 1ste Stykke af den Kommune, i hvilken han først befindes trængende.

Til Kapitel III.

Den Opgave, der i vor Tid er stillet det offentlige Fattigvæsen, er saa omfattende og griber paa saa mange Maader ind i store Samfundsklassers Liv, at det vistnok vilde være ugjortligt, og under alle Omstændigheder næppe vilde være heldigt i en Lov at give Forskrifter for Forsørgelsesmaaden, der kunde anvendes i alle mødende Tilfælde. Til at afgjøre, under hvilken Form Fattighjælp i ethvert Tilfælde helst bør ydes, naar Hensynet saavel til Humanitetens Fordringer som til Kommunens økonomiske Forhold skal tage Hensyn, udkræves der et saa nøje Kjendskab til den Trængendes hele Personlighed og hans Livsforhold, og de mest forskjellige Hensyn bør kunne komme i Betragtning, alt efter som Talen er om en enligstillet Person eller en Familie, og efter som den Paagjældende er ung eller gammel, arbejdsfør eller helt eller delvis ude af Stand til Selverhverv, er en uforbederlig Person, der bør underkastes Tugt og Tvang, eller uforfkyldt er kommen i Nød o. s. fr.; i lige Maade vil Forskjellen mellem Forholdene i Bjerne,

navnlig de større, og paa Landet, og Hensynet til de lokale Forhold i hvert enkelt Fattigdistrikt kunne være af stor Betydning i den heromhandlede Henseende. Med disse Betragtninger for Øje har man undladt i nærværende Kapitel at give for detaljerede Forskrifter, ved hvilke der let paa lidet heldig Maade vilde gjøres Indgrib i den relative Frihed til at bestemme Forsørgelsesmaaden, som bør indrømmes Fattigbestyrrelserne, for at de kunne tage alle tilbørlige Hensyn i ethvert foreliggende Tilfælde. Det er derfor i Almindelighed overladt til Fattigbestyrrelserne at vælge, hvorledes de ville forsyne enhver enkelt Trængende, samt hvori Hjælpen skal bestaa, og man har ifkun ment undtrykkelig, jfr. § 28, at burde forbyde at forsyne Fattige ved at lade dem gaa paa Dødsdøden hos Kommunens Beboere, saavel som at sætte Fattiges Modtagelse til Pleie og Forsørgelse til offentlig Vicitation, hvilket Sidste især allerede nu anses for utilstødeligt.

Af Forskrifter af mere almindelig Karakter har man endvidere optaget enkelte andre paa Omraader, hvor fuld Frihed ikke skjønnes at kunne indrømmes de lokale Bestyrrelser. I § 29 har man saaledes gjort den Indskrænkning i Retten til at indlægge Trængende i Forsørgelsesanstalter, at kun Personer, hvis Forhold ikke egne sig til Understøttelse i Hjemmet, kunne henvises til Forsørgelse i saadanne Anstalter. Der tilsigtes herved bl. a. at modarbejde det Misbrug, som bitterligt har indsnæget sig i enkelte Kommuner, at Trængende, der attraa anden Fattighjælp end Sygehjælp, selv om den Understøttelse, de med fuld Føje søge, kun begjæres for en kortere Tid eller er forholdsvist mindre betydelig, uden Skaansel henvises til at lade sig indlægge i en Fattighjælp eller Arbejdsanstalt, alene i den Hensigt, at de skulle foretrække at lide Nød fremfor at udrydes af deres vante Omgivelser og blive underkastede de Indskrænkninger i den personlige Frihed, som Livet i deslige Anstalter, hvor vel indrettede de end maatte være, med Nødvendighed medfører. Fremdeles er der i § 30 optaget forskjellige indskrænkende Bestemmelser angaaende Børn, der ikke forsynes i Forbindelse med deres Forældre, samt angaaende de paa Forsørgelsesanstalter indlagte uværdige Personers fuldstændige Afsondring fra gamle og svagelige Trængende samt Børn. Med Hensyn til den i Slutningen af § 30, 1ste Stykke optagne Regel om Fattigvæsenets Tilsyn med Børn, der ere opdragne paa det Offentliges Bekostning, udover Konfirmationsalderen bemærkes, at den nævnte Bestemmelse bl. a. afviger fra de tilsvarende ældre, der inde-